

Arrest

nr. 29 371 van 30 juni 2009
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 maart 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2009 arriveert de verzoekende partij in het Rijk met een vlucht SN 3256 uit Athene.

Op 30 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 3 februari 2009 dient de verzoekende partij een asielverzoek in.

Op 5 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 12 februari 2009 verzoekt de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 10, punt 1, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003), de Griekse autoriteiten om de overname van de verzoekende partij.

Op 27 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk

geweigerd aan de persoon die verklaart (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Sri Lanka verklaart te zijn, kwam op 30.01.2008 op de luchthaven van Zaventem aan komende van Athene. Hij was in bezit van een reisdocument van Frankrijk, dat hem niet toebehoorde (imposter) en werd met toepassing van artikel 7§1 1° en 3 van de wet van 18.12.1980 aangehouden en overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis, waar hij op 03.02.2009 een asielaanvraag indiende. Op 12.02.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003 gericht. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(8) van vernielde Verordening. De Griekse autoriteiten hebben niet binnen die termijn geantwoord, wat betekent dat zij met toepassing van artikel 18(7) van vermelde Verordening de bovenvermelde persoon dienen over te nemen.

Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft de betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn.

Gevraagd naar de specifieke reden waarom de betrokkene asiel vroeg in België antwoordde hij dat België als bestemming de keuze was van de persoon, die zijn reis organiseerde. Verder verklaart de betrokkene geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa. De betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene

in België te behandelen op basis van de artikels 3(2), 7 of 15 van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten, Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, §2 en 18, §7 van de Verordening 343/2003 en van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijding van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 10, §1 en 15 van de Verordening 343/2003.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...)3.1. EERSTE MIDDEL.

- schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M.*
- schending van hetzij substantiële schending van art. 32 en 187 verordenig 34312003 van 18 februari 2003 van de raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (afgekort: Dublin II Verordening);*
- schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 101 en 15 van de Europese Verordening 343/2003.*

De verwerende partij steunt zich op:

- een impliciet akkoord van Griekenland naar aanleiding van de vraag tot overname die aan Griekenland werd gesteld op 12 februari 2009 en waarop geen antwoord kwam (artikel 10(1) Dublin II Verordening). De spoed die gevraagd werd overeenkomstig artikel 17(2) Dublin II Verordening en het impliciete akkoord dat voortvloeit uit artikel 16(6) en 1 8(7) van de Dublin II Verordening. –*
- de nieuwe wetgeving die de Griekse republiek heeft aangenomen omtrent de Dublin II verordeningen en de Europese Verordening m.b.t. de vluchteling- en beschermingsprocedures (nl. de Conventie van Genève, 28 juli 1951; de Richtlijn 2003/9EG van de Raad van Europa van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van de onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszijds internationale bescherming behoeft en de in houd van deze bescherming en de Richtlijn 2005185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008)). –*
- dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie. –*
- dat Griekenland de Conventie van Genève heeft ondertekend.*

Deze argumenten van de Belgische Staat om zich als niet verantwoordelijk te stellen voor de asielaanvraag van de verzoekende partij zijn puur theoretische argumenten en houden helemaal geen rekening met de praktijk, waaruit duidelijk blijkt dat er in Griekenland een probleem is op basis van de vluchtelingen- en beschermingsprocedures, zelfs al is Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie.

Het is echter niet voldoende dat een bepaalde Staat Verdragen ondertekend, Richtlijnen omzet in eigen wetgeving. De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet.

Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt dit duidelijk.

Tot op heden verzet UNHCR zich tegen repatriëringen naar Griekenland.

"Om de redenen die hierboven werden vermeld, blijft UNHCR bij haar evaluatie van het Griekse asielsysteem en de daaruit voortvloeiende aanbevelingen zoals uiteengezet in haar standpunt van april 2008, te weren dat regeringen geen asielzoekers naar Griekenland terugsturen en de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van deze asielverzoeken op zich nemen overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Dublin Verordening." (stuk 2, brief van de heer Wilbert van Hövell, Regionaal vertegenwoordiger van UNHCR aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009)

Ook wordt dit bevestigd door Thomas Hammarberg, Commissioner van de Raad van Europa, Mensen Rechten, naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008.

Dit is NADAT Griekenland zijn interne wetgeving heeft aangepast.

"I. Asylum seekers' entry and access to the asylum procedure, especially in the Evros department:

Whilst the commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection. The Commissioner calls upon the authorities to effectively incorporate in asylum practice international and Council of Europe standards on foreign nationals' detention and forced return and to revisit the existing readmission agreement with Turkey in order to fully align it with the Council of Europe human rights standards.

II. centralization of the asylum procedure and human resources involved in the processing of asylum applications: The commissioner notes with serious concern the centralization of the asylum procedure Athens where almost the totality of the asylum applications are received and processed. This situation has led recently to the suspension of the reception of asylum applications. The commissioner welcomes the Minister of Interior's acknowledgment of the urgent need for creating more asylum processing centers and calls on the authorities to promptly decentralize the asylum system and appoint sufficient and fully qualified personnel.

...

V. Independence of second instance in the asylum procedure: The commissioner notes that the composition and operation of the Appeal Committee, acting a second instance in the asylum procedure, raise serious concerns as to the independence that should characterize any adjudicating organ bound to offer an effective remedy under Council of Europe human rights standards. The authorities are urged to review promptly the Asylum Committee's composition anti create internal regulations in order to align its operation with the requirements of European human rights law

VI. Reasoning in first and second instance asylum decisions: The Commissioner notes with serious concern evidence showing the lack of proper reasoning in first and second instance asylum decisions. The Commissioner believes that the adoption of the measures that are proposed above for the improvement of the asylum system in Greece would benefit greatly also the quality of the decision making both in first instance and on appeal.

Verder in het rapport van de heer Thomas Hammarberg worden de hierboven samenvattende vaststellingen uitwerkt.

"I. Main features of the Greek asylum system

9. The Commissioner has noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation: In November 2007 Presidential Decree 220 transposed Directive 2003/9/EC concerning the reception of asylum seekers. In July 2008 Presidential Decrees 90 and 96 amended Presidential Decree 61/1999 (the major piece of legislation regulating until then asylum procedures) and transposed respectively Directive 2005/85/EC concerning the asylum procedures and Directive 2004/83 concerning the qualification of refugee or subsidiary protection. 10. However, the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection. The refugee status recognition rate in

Greece in 2007, similarly to 2006, was 0.04% at first instance and 2.05% on appeal. In a meeting with the Commissioner, Ministry of Interior authorities noted that in the first eight months of 2008 the refugee status recognition rate was 0.03% at first instance while on appeal this rose to 11.3%. In April 2008 the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) commented that '(c)ompared to other EU Member States with similar numbers of asylum applications, recognition rates [in Greece] remain disturbingly low'. In three other European countries (the United Kingdom, Sweden and Germany,) with similar numbers of asylum applicants the first instance and appeal rates in 2007 ranged from 14% to 94%. Of particular concern to the Commissioner has been the fact that in 2007 the first instance recognition rate for Iraqi refugee applicants in Greece was zero while in seven other western European countries these rates ranged from 1.4% (in Sweden) to 63.4% (in Germany)."

II Asylum seekers' entry and access to the asylum procedure, especially in the Evros department

...

15. The Commissioner is aware that the Greek Deputy Ombudsman had earlier identified a serious deficiency in the provision of proper asylum—related information to detained aliens, potential asylum seekers, in areas visited by members of his Office in the Evros and Rodopi departments (north-eastern Greece). In one aliens' detention centre (Vena,) the Deputy Ombudsman characteristically identified a 'serious ignorance of asylum legislation' by the police staff members in charge of that centre. Also, in all cases examined it became clear that access to judicial protection was dependent on the existence in Greece of an acquaintance of the alien detainees

16. The Commissioner is also particularly concerned by reports by specialist NGOs of instances of secret detention by the Greek authorities of refugees who have entered Greece via its [Evros department] land border, without official registration of these individuals. A particularly disturbing case has been reported concerning the expulsion in March 2007 from Greece to Turkey through the Evros river of an Iranian irregular entrant who attempted to reach her refugee husband in Greece with her 6-year old child who suffered from heart problems. Reportedly she was later recognized as a refugee by UNHCR in Turkey and subsequently family reunification occurred in Greece. 19 During the Commissioner's discussions with alien detainees at the Feres border guard station on 9 December 2008 one of them reported that of the group of 65 persons who were arrested in 2008, having crossed the Evros river, 50 of them were 'immediately deported'. In this context, it is noted that Greece has not as yet acceded to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights which, inter alia, proscribes the collective expulsion of aliens, while Turkey still adheres to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe.

VI. Independence of second instance in the asylum procedure

28. The positive novelty introduced by the above-mentioned Presidential Decree is that the Appeal Committee has now a decision—making power, while its predecessor the 'Consultative Asylum Committee' had a purely consultative competence. Nonetheless the Commissioner was informed during his visit and is particularly concerned that no internal regulations have been in place to govern in detail the operation of the Appeal Committee. In addition, the Commissioner notes that the composition and the general legal framework regarding the establishment and operation of the Appeal Committee raise serious concerns as to the independence that should characterize any adjudicating organ ('court or tribunal') bound to offer an 'effective remedy', as provided for by Article 39 of the Directive 2005/85/EC which the above Presidential Decree aims to transpose.

30. The Commissioner is aware that the final remedy available to asylum seekers is the 'application for annulment' before the Council of State which is competent for judicial review of administrative decisions. Certainly the Council of State as the Supreme Administrative Court offers safeguards of independence and impartiality as an ultimum remedium in the asylum process. However, given the well known, chronic problem of excessively lengthy proceedings in Greek administrative courts, especially in the Council of State, 39 it is impossible to consider this remedy as effective in the context of refugee protection which by definition requires prompt decision-making by all competent authorities

VII. Reasoning in first and second instance asylum decisions

31. The Commissioner has noted with serious concern that according to a UNHCR study published in November 2007, none of 305 first instance decisions reviewed in their research 'contained any reference to the facts and none contained any detailed legal reasoning', using instead a standard phrase. According to the same study, '[n]ot only was it impossible to deduce the interpretation of the law applied by the [then] Ministry of Public Order from these first instance decisions, but it was impossible to deduce from the decisions alone whether the law was applied at all'. 40

32. The above study revealed a similar situation with regard to the 45 second instance case files that were reviewed and contained a recommendation adopted through majority voting by the former 'Consultative Asylum Committee' UNHCR has noted in this respect that '[g]enerally, there was no further information relating to the facts or legal reasoning, and there were no recorded minutes of the hearing. This is in breach of the Greek Code of Administrative Procedure and the Council of State case law which requires a full recorded evaluation of the appellant 's case. and recorded minutes of the hearing before the Consultative Asylum Committee. Only 12 of the 45 second instance case files reviewed contained a brief analysis of the Committee 's legal reasoning'.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, betreft het helemaal geen hypothetische problemen/schendingen die de verzoekende partij aanhaalt, de schendingen werden objectief vastgesteld door de Commissaris Thomas Hammarberg.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de wetsartikelen aangehaald in het eerste middel en de verwerende partij diende zich te steunen op de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule om zich verantwoordelijk te verklaren voor de asielaanvraag van de verzoekende partij.

"IX Conclusions and Recommendations

38. The Commissioner considers that other Council of Europe member states and European intergovernmental organization, especially the European Union, should urgently consider the possibility of increasing their assistance to Greece in order for her to reduce pressure and elaborate and implement an efficient immigration and asylum system. Nonetheless, the complex, international phenomenon of migration should be dealt with by Greece and all other Council of Europe member states concerned in a manner which is not only efficient but also effectively respects the Council of Europe human rights standards,

41. The Commissioner wishes to underline that he remains extremely concerned at the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice, despite the series of wide-ranging recommendations that have been made in the past by the previous Council of Europe Commissioner for Human Rights and a number of other competent: national and international organizations, such as the Greek National Commission for Human Rights, the Greek Ombudsman and UNHCR. These serious deficiencies seem to have seriously corroded, in practice, the right to seek and to enjoy asylum, one of the fundamental rights enshrined 60 years ago in Article 14 of the Universal Declaration of Human Rights

42. The Commissioner urges the Greek authorities to proceed urgently, in collaboration with competent national and international organizations, to a serious overhaul of the needs and prospect of the national asylum system in order for it to attain a quality level that would effectively safeguard the human rights of all persons in need of international protection. (Report by Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Greece on 8-10 December 2008 - 4 February 2009 CommDH(2009)6)

Uit de vaststelling van de heer Hammarberg blijkt duidelijk dat er geen enkele garantie is dat de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer hij naar Griekenland wordt gerepatrieerd, noch dat deze aanvraag correct zal behandeld worden. Dit wil zeggen dat de hij zal kunnen beroep doen op een effectief rechtsmiddel, nl. de garantie van de aanwezigheid van een tolk, mogelijkheid om tijdig beroep te doen op rechtsbijstand, mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing omtrent de asielaanvraag in eerste aanleg,

Ook door UNHCR wordt deze bezorgdheid uitgedrukt in een brief aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009

'UNHCR is nog steeds bezorgd om de toegang tot de asielpprocedure in Griekenland voor personen die internationale bescherming nodig hebben.

Een tweede belangrijke bron van bekommernis is de kwaliteit van de procedure om vluchtelingenstatus te bepalen. Zoals het werd gesteld in het standpunt van UNHR van april 2008, blijft de besluitvorming betreffende asielverzoeken in Griekenland ernstig in gebreke met zeer lange termijnen om asielverzoeken te behandelen en een uiterst slechte kwaliteit van de besluitvorming. Ondanks het feit dat veel asielzoekers afkomstig zijn van landen van waar er veel vluchtelingen zijn, blijft het erkenningspercentage in eerste instantie verwaarloosbaar (0.05%). Volgens cijfers die de Griekse autoriteiten aan UNHCR hebben verstrekt, werden er in 2008 29.573 beslissingen genomen betreffende asielverzoeken. Van deze beslissingen leidden er slechts veertien tot erkenning van vluchtelingenstatus, 29.525 asielverzoeken werden geweigerd ten gronde en de overige asielverzoeken werden om andere redenen afgesloten. Ten gevolge van deze onvolkomenheden, valt in de meeste gevallen redelijkerwijs niet te verwachten dat personen die internationale bescherming nodig hebben de status zullen kunnen krijgen waartoe zij gerechtigd zijn overeenkomstig het Grieks asielsysteem.

Wat de beroepsprocedure betreft, werden er 3.342 beslissingen genomen, waarvan 344 leidden tot erkenning van de vluchtelingenstatus, hetgeen een stijging van het erkenningspercentage in beroep betekende van 2 % in 2007 naar 10.3 % in 2008. De grote meerderheid van deze positieve beslissingen betreffen Iraakse christenen die hun asielverzoeken jaren geleden hadden ingediend. UNHR blijft eveneens bezorgd over de achterstand van 33.940 asielverzoeken die hangende zijn bij de Griekse asielinstanties en de lange wachttermijnen vooraleer asielzoekers kunnen verwachten dat er wordt beslist over hun asielaanvraag." (stuk 2)

Dit alles wordt ook bevestigd door de advocaten te Griekenland met wie de raadsvrouw van verzoeker contact heeft (stuk 3). (...)"

2.1.2 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij België is binnengekomen via de vlucht SN 3256, komende van Athene aan de hand van een Frans identiteitsdocument dat de verzoekende partij niet toebehoort. De gemachtigde van de minister heeft op 12 februari 2009 een vraag tot overname van de verzoekende partij aan de Griekse autoriteiten gericht met toepassing van artikel 10, (1) van de Verordening 343/2003. De gemachtigde van de minister heeft toepassing gemaakt van artikel 17, (2) van de Verordening 343/2003 om een spoedig antwoord te verkrijgen. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen een termijn van één maand geantwoord hebben, staat dit, overeenkomstig artikel 18, (7) van de Verordening 343/2003, gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt dit de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

De verzoekende partij verwijst op algemene wijze naar de situatie in de praktijk die niet de nodige garanties biedt, zoals blijkt uit de rapporten en documenten die opgesteld werden na de omzetting van de internationale rechtregels in de Griekse nationale wetgeving.

Vooreerst benadrukt de Raad dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen bij de beoordeling van de zaak op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van de wettigheidstoetsing vermag de Raad zich niet in de plaats te stellen van de overheid die in casu over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de internationale rechtsregels inzake asiel en migratie door Griekenland zijn omgezet in de Griekse nationale wetgeving, maar dat dit niet blijkt uit de praktijk. De verzoekende partij stelt dat er geen enkele garantie is dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer zij naar Griekenland wordt gerepatriëerd, noch dat deze aanvraag correct zal behandeld worden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont met concrete gegevens dat zij geen asielaanvraag kan indienen, gelet op verplichte overname door Griekenland overeenkomstig artikel 18, punt 7 van de Verordening 343/2003. Met de verwijzing naar de diverse rapporten en documenten, met name van de heer Wilber van Hövell, Regionaal vertegenwoordiger van

UNHCR aan Minister Turtelboom van 2 april 2009; en van Thomas Hammarberg, Commissioner van de Raad van Europa, Mensen Rechten, naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008 toont de verzoekende partij niet aan dat de asielaanvraag die zij kan indienen in Griekenland niet zal behandeld worden in overeenstemming met de Conventie van Genève. Uit de rapporten kan evenmin afgeleid worden, mede gelet op de wettelijke omzetting van de internationale bepalingen die Griekenland heeft verricht, dat de verzoekende partij een daadwerkelijke rechtsbescherming dient te ontberen. Er weze aan herinnerd dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en gebonden is door dezelfde verdragen als België, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partij voor haar asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten (RvS 27 april 2007, nr. 170.662). Evenmin toont de verzoekende partij met de loutere verwijzingen naar de rapporten en documenten aan dat de omzetting niet correct in de praktijk is geschied en dat zij de facto geen asielaanvraag zal kunnen indienen in Griekenland.

Waar de verzoekende partij stelt dat de argumenten van de verwerende partij om zich niet verantwoordelijk te stellen voor haar asielaanvraag puur theoretische argumenten zijn en helemaal geen rekening houden met de praktijk waaruit duidelijk blijkt dat er in Griekenland een probleem is op basis van de vluchtelingen- en beschermingsprocedures, moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives"*) en dat indien de Griekse overheden alsnog in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het feit dat de aangeklaagde toestand door de verzoekende partij wordt bevestigd door de advocaten van Griekenland met wie de raadvrouw van de verzoekende partij contact heeft, laat dit niet toe vast te stellen dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen geschonden zijn of hieruit af te leiden dat zij op een niet correcte wijze zal behandeld worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich diende te steunen op de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule, wijst de Raad op wat volgt: in zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3, §2 van de Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat deze bepaling in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat artikel 15 van de Verordening 343/2003 miskend werd. Het is immers niet betwist dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van de verzoekende partij om humanitaire redenen in België te behandelen.

Waar de verzoekende partij een afwending van macht aanvoert, stelt de Raad vast dat er slechts sprake van machtsafwending kan zijn wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de

beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan de verzoekende partij die dergelijk risico aanvoert om haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de bewering dat een overdracht naar Griekenland artikel 3 van het EVRM schendt. Verder brengt de verzoekende partij geen elementen naar voor die doen blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt ook geen bewijzen neer die haar bewering hieromtrent kunnen staven. De verzoekende partij toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 10 en 18, punt 7 van de Verordening 343/2003 en van artikel 13 van het EVRM, verzuimt de verzoekende partij in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is. Onder "middel" moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt tevens geen schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de gemachtigde van de minister met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, dient over te gaan tot de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de schending van substantiële vormen met name van artikel 3, §2 en 15 van de Verordening 343/2003, alsook de schending van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijding of afwendings van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) 3.2. TWEEDE MIDDEL:

*- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.
- SCHENDING VAN HETZIJ SUBSTANTIËLE SCHENDING VAN ART. 32 EN 15 VERORDENING 343/2003 VAN 18 FEBRUARI 2003 VAN DE RAAD TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN ASIELVERZOEK DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN DERDE LAND BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND (AFGEKORT: DUBLIN II VERORDENING); -
SCHENDING VAN HETZIJ OP STRAFFE VAN NIETIGHEID VOORGESCHREVEN VORMEN EN EEN OVERSCHRIJVING OF AFWENDING VAN MACHT ONDER MEER EEN SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5 VAN DE VREEMDELINGENWET.*

3.2.1.

Volledig ten onrechte steunt de verwerende partij zich op het impliciete akkoord tot overdracht van de verzoekende partij naar Griekenland (overeenkomstig artikel 10(1); 17(2), 16(6) en 18(7) van de Dublin II Verordening).

Minstens is de verzoekende partij niet in kennis gesteld van enig akkoord dat werd gegeven door de Griekse autoriteiten.

Indien de verzoekende partij aankomt in Griekenland zal hem geen mogelijkheid worden geboden om asiel aan te vragen.

De omzetting van de relevante internationale wetgeving in nationale Griekse wetgeving gebeurde tijdens de zomermaanden (juli augustus 2008). Niettegenstaande werden er na deze omzetting alarmerende rapporten geschreven over de situatie voor asielzoekers in Griekenland.

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere Europese landen en dit gezien er geen enkele bescherming door de Griekse autoriteiten wordt gegeven. Meer zelfs er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment.

"Over the past 25 days the Alien's Departement of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications." (stuk 4. dd. 13 oktober 2008)

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008.

Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008".

"9. The Commissioner has noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation (...)

10. However, the commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection'

Ook na de omzetting in de Griekse wetgeving heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens reeds verschillende schorsingsbeslissingen uitgesproken omtrent de repatriëring van asielzoekers naar Griekenland.

De infringement procedure werd van de rol van het Europees Hof van Justitie geschrapt en dit omdat Griekenland zijn wetgeving heeft aangepast deze zomer. Griekenland kreeg de tijd om ook de wetgeving in de praktijk om te zetten, maar door de recente hierboven geciteerd rapporten, blijkt duidelijk dat Griekenland daarin faalt!

3.2.2. In tegenstelling tot wat de verwerende partij (impliciet door het nemen van de bestreden beslissing) beweert, staat het voldoende vast dat in Griekenland vandaag de dag geen bescherming zal worden geboden aan de verzoekende partij bij hun terugkeer naar Griekenland.

Ook het UNHCR heeft in een brief aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009, uitdrukkelijk gesteld dat:

"De maatregelen die werden genomen hielden de adoptie in van drie Presidentiële Decreten die de Europese Richtlijnen betreffende asiel omzetten", evenals het opzetten van een gezamenlijke Werkgroep UNHCR / Grieks Ministerie van Binnenlandse Zaken om het Griekse asielsysteem te evalueren. Ondanks deze positieve ontwikkelingen, meent UNHCR dat liet enige tijd zal duren vooraleer deze inspanningen verbeteringen in de praktijk zullen teweegbrengen. Bovendien zijn bijkomende middelen nodig opdat deze ontwikkelingen op wetgevend vlak volledig kunnen worden uitgevoerd." (stuk 2)

Bovendien is de verwerende partij niet in staat om deze feitelijke situatie te weerleggen. Men heeft bovendien geen enkele garantie van de Griekse autoriteiten.

3.2.3. Gezien de rapporten die door nationale en internationale organisaties (zoals UNHCR' Pro Asyl, Europees Parlement' LIBE Comite, The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE)', Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing, Amnesty International, verschillende gerechtelijke instanties in Vluchtelingenwerk Nederland, ECRE werden opgesteld op basis van extensief onderzoek, niet ernstig worden genomen door de verwerende partij (minstens volgens haar niet opwegen tegen de zogenaamde omzetting in Griekse nationale wetgeving) worden deze slechts minimaal geciteerd door de verzoekende partij.

Griekenland heeft zelfs een uitdrukkelijke vraag gesteld aan de Europese Unie voor meer financiële middelen omdat zij de opvang van de asielzoekers niet meer aankunnen '.Tot op heden is niet bekend of de Europese Unie Griekenland in deze vraag is tegemoet gekomen.

Ook Belgische Rechters hebben reeds geoordeeld dat het terugsturen van kandidaat asielzoekers naar Griekenland niet aanvaardbaar is.

Op 19 oktober 2007 schortte een Franstalige kamer van de RVV een terugkeer naar Griekenland op. De RVV hield rekening met de Aanbevelingen die op 26 juli 2007 door het UNHCR geuit werden en veronderstelde dat «la jurisprudence européenne et celle du Conseil d'Etat, exigent que les autorités de l'Etat qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre Etat partie au Règlement Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement.»

Op 10 april 2008 schortte een Nederlandstalige kamer van de RVV een uitwijzing naar Athene op onder het motief dat een impliciet akkoord van overname niet voldoende garanties biedt op een effectieve behandeling van de asielaanvraag door de Griekse autoriteiten.

Sinds dat arrest houdt DVZ zich eraan dat eerst "expliciete garanties" worden bekomen, voordat de beslissing tot overdracht wordt genomen.

In een arrest van 29 mei 2008 oordeelde een Franstalige kamer van de RVV dat het bekomen van dergelijke garanties DVZ er niet van vrijstelt een evaluatie te maken van de beschuldigingen van slechte behandeling in een concreet geval, wanneer het over een eventuele terugkeer naar Griekenland oordeelt: «La partie requérante a fait connaître en temps utile à la partie adverse que son renvoi vers la Grèce constituerait à son sens une violation de l'article 3 de la CEDH, notamment en raison des traitements inhumains et dégradants qui lui auraient été infligés et dont elle dit risquer la répétition. (...) Le Conseil constate qu'en invoquant qu'il risque, en cas de renvoi, en Grèce d'être exposé dans ce pays à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH et en appuyant ses propres sur des sources documentaires fiables communiquées à la partie adverse, le requérant a formulé une objection explicite et circonstanciée sur une dimension importante de ce renvoi. La partie adverse se devait par conséquent de répondre à cette objection dans sa décision pour satisfaire à ses obligations de motivation. »

Op 31 oktober 2008' behandelde een Franstalige kamer van de RVV het annulatieberoep van een beslissing tot overdracht genomen op 16 oktober 2007. Vaststellend dat garanties ontbreken wat de voortzetting van de procedure in Griekenland betreft. «le Conseil estime que la partie défenderesse se devait par conséquent de faire preuve de circonspection dans sa manière d'appliquer le règlement de Dublin, et motiver adéquatement sa décision au regard des éléments dont elle avait connaissance. Le Conseil rappelle à cet égard que la Cour européenne des droits de l'Homme a eu l'occasion de réfuter, dans son arrêt du 7 mars 2000 (T.I- Royaume Uni, n° 43844/98), tout caractère automatique à l'éloignement des demandeurs d'asile en application du Règlement de Dublin et a exigé un examen des risques que, par répercussion, une telle mesure pourrait leur faire courir en cas de renvoi subséquent dans leur pays d'origine. De la sorte, la Cour exige un examen minimum des risques encourus en cas d'allégations de circonstances particulières permettant de croire qu'un risque sérieux de mauvais traitements dans ce pays existe réellement. De même, le Conseil d'Etat a déjà jugé « que la partie adverse n'ayant pas dans sa décision dissipée les doutes quant à l'examen de la demande d'asile de la requérante par les autorités grecques, le risque de préjudice grave difficilement réparable allégué, doit, dans l'état actuel de l'affaire, être tenu pour établi. » (Conseil d'Etat, arrêt n° 162.039 du 28 août 2006 et

arrêt n° 162.040 du 28 août 2006)» De beslissing tot overdracht werd geannuleerd. De beslissing tot overdracht werd geannuleerd.

Op 10 november 2008 schortte een Nederlandstalige kamer van de RVV een uitwijzing naar Athene op: «Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411 RvS 14 februari 2006, nr. 154.954. Het past in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet om de overvloedige documentatie en berichten betreffende asielaanvragen in Griekenland in detail op te sommen. Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de haar toegestuurde documentatie, en de algemeen gekende toestand in Griekenland, heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing. Aangezien geen enkel motief is gewijd aan de zorgwekkende situatie van Irakese kandidaat-vluchtelingen in Griekenland, maakt verzoeker, op eerste gezicht, aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden»

3.2.4.

Sedert de zogenaamde omzetting van de internationale wetgeving in de Griekse nationale wetgeving is de feitelijke situatie NIET verbeterd.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de oproep van de Griekse advocaten in oktober 2008; de rapporten van UNHCR die gepubliceerd werden in november en december 2008 en het rapport van Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008 .

In het rapport stelt Thomas Hammarberg:

‘In a meeting with the Commissioner, Ministry of Interior authorities noted that in the first eight months of 2008 the refugee status recognition rate was 0.03% at first instance while on appeal this rose to 11.3%. In April 2008 the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) commented that ‘compared to other EU Member States with similar numbers of asylum applications, recognition rates (in Greece) remain disturbingly low.’

Op basis van de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule (artikel 3 en 15 Dublin II Verordening) steunt de verzoekende partij dan ook zijn vordering ten aanzien van de Belgische Staat om zijn asielprocedure in overweging te nemen. (...)

2.2.2 Vooreerst verwijst de Raad naar het reeds in het eerste middel gestelde in verband met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003, van de afwijking van macht, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule.

De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de minister ten onrechte volledig steunt op het impliciet akkoord tot overdracht van de verzoekende partij naar Griekenland aangezien er geen enkele garantie is van de Griekse autoriteiten, dat zodoende geen mogelijkheid zal gegeven worden om asiel aan te vragen en er geen enkele bescherming zal worden geboden aan de verzoekende partij bij haar terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij verwijst daarbij naar twee rapporten van het Human Rights Watch die verschenen eind 2008, naar het rapport van Thomas Hammarberg, naar een brief aan Minister Turtelboom van het UNHCR, van 2 april 2009, naar de oproep van de Griekse advocaten, naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tussen eind 2007 en eind 2008 en naar de schorsingen van beslissingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Vooreerst merkt de Raad op dat de overdracht aan Griekenland steunt op de artikelen 10, punt 1, 17, punt 2 en 18, punt 8, van de Verordening 343/2003. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot algemene beschouwingen maar verzuimt ze aan te tonen dat haar inderdaad geen mogelijkheid zal gegeven worden om asiel aan te vragen en dat haar geen bescherming zal worden geboden in Griekenland. Zij blijft in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan afgeleid worden dat haar

stelling meer is dan een loutere hypothese. Zij brengt in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat ze het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Griekenland en dat haar asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland kan behandeld worden. Zij maakt met andere woorden met haar betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit rechtspraak, niet aannemelijk dat de problemen uit het verleden zich nog zouden voordoen, noch dat de problemen zich in dezelfde situaties voordeden als haar huidige situatie.

De Raad wenst er nogmaals op te wijzen dat de Griekse autoriteiten de internationale rechtregels in de Griekse nationale wetgeving hebben omgezet en dat de verzoekende partij zich niet meer dienstig kan beroepen op rapporten en documenten en/of rechterlijke uitspraken die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementsbeginzel, van artikel 33 (1) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

*“(…) - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENT BEGINSEL;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 33 (1) VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE BETREFFENDE HET STATUUT VAN Vluchtelingen VAN 28 JULI 1951;
-SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET VERDRAG TEGEN FOLTERING EN ANDERE WREDE, ONMENSELIJKE OF ONTERENDE BEHANDELING OF BESTRAFFING VAN 10 DECEMBER 1984;*

3.3.1.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

« La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n 'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la convention par sa décision d 'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s' appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. »

Zelfs na een zongenaamde garantie van Griekenland blijkt het voor veel kandidaat asielzoekers onmogelijk te zijn om bij hun aankomst asiel aan te vragen. In de praktijk blijkt dat hun recht op toegang tot enig procedure van asiel onbestaande is.

De Griekse autoriteiten heeft in casu niet eens enige garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien hij dit kan, of deze zal worden behandeld. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

De verwerende partij heeft op geen enkele wijze de recente gegevens, beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure, in overweging genomen en in concreto nagegaan of de bovenvermelde internationale bepalingen die in Griekse nationale wetgeving zouden zijn omgezet, worden gegarandeerd.

De Europese Commissie, UNHCR en diverse NGO's ziet de huidige Griekse asielpolitiek als een schending van de Conventie van Genève van 1951 m.b.t. de refoulementsverboden en meenden dat Lidstaten die ogv. de Dublinverordening asielzoekers naar Griekenland sturen zich schuldig maken aan indirect refoulement.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland-zaak (Ah Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart.

" 'refoulement en chaîne' "

I (...) Whilst the commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection. The Commissioner calls upon the authorities to effectively incorporate in asylum practice international and Council Europe standards on foreign nationals detention and forced return and to revisit the existing readmission agreement with Turkey in order to fully align it with the Council of Europe human rights standards,.

20. (...) During his visit to Greece the Commissioner was also informed by the Greek Council for Refugees of a disturbing case of a 15-year-old Afghan boy who in September 2008 was reportedly arrested in Greece, immediately deported back to Turkey and subsequently to his home country.

53. As regards in particular the Readmission Protocol (Law 3030/2002) that exists between Greece and Turkey, the Commissioner calls upon the authorities of both countries to revisit promptly this agreement and introduce into it provisions that would provide dear safeguards for the effective protection of the human rights of all irregular migrants, including asylum seekers, with special attention being paid to unaccompanied minors.

54. Moreover, the Commissioner recalls that Turkey adheres still to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe. This fact calls for, additionally, the Greek authorities extreme cautiousness when proceeding to forced returns of irregular migrants to Turkey. In this context, the Commissioner urges also Greece to accede promptly to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights that, inter alia, proscribes the collective expulsion of aliens."

3.3.2.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij is afkomstig uit Sri Lanka. Hij was aldaar een kindsoldaat (Tamil Tijger).

De kans is dan ook uiterst reële dat door de Belgische asielinstanties aan de verzoekende partij de erkenning als vluchteling zal worden toegekend.

Een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er bij uitzetting schending dreigt van artikel 3 E.V.R.M. Zulks blijkt duidelijk uit de jurisprudentie van

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cfr. K. Zwaan, noot bij Hof Mensenrechten, T.I. t. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 200, nr. 43844/98, Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht 2005, 344-352). Het Hof oordeelde in eerste instantie dat de uitzetting naar Duitsland zelf geen schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaakt, maar ten aanzien van het risico op terugwijzing naar Sri Lanka, stelt het Hof vervolgens dat het Verenigd Koninkrijk niet automatisch kan afgaan op de afspraken gemaakt in het kader van het Dublin'systeem' over de verantwoordelijkheid voor asielzoekers.

Bijgevolg mag een toetsing van artikel 3 E.V.R.M. niet worden achterwege gelaten door een Verdragstaat door te stellen dat zal worden uitgewezen naar een Stat die partij is bij het E.V.R.M. of andere internationale verdragen en waarmee tevens internationale overeenkomst is gesloten over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken, in casu de Dublin II Verordening. Dit zou volgens het Hof onverenigbaar zijn met het onderwerp en het doel van het E.V.R.M. (cfr. K. Zwaan, o.c., p. 350).

Het gevolg van dit arrest van het Hof is dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er 'effective procedural safeguards' (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat de verzoekende partij ten onrechte worden teruggewezen naar Iran. Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende Partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M. (...)"

2.3.2 Vooreerst verwijst de Raad naar het reeds gestelde in het eerste en tweede middel in verband met de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, en het in het tweede middel in verband met het impliciet akkoord van Griekenland.

De verzoekende partij stelt dat de Belgische autoriteiten niet worden vrijgesteld om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het EVRM, dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er 'effective procedural safeguards' aanwezig zijn, en dat de verwerende partij op geen enkele wijze de recente gegevens, beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure, heeft in overweging genomen en in concreto is nagegaan. De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives") en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such. "). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

De stelling van de verzoekende partij dat een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, een schending vormt van het non-refoulementsbeginnsel is vooralsnog hypothetisch. Bij het toepassen van de Verordening 343/2003 komt het slechts aan de Belgische autoriteiten toe de verplichtingen die de nationale en internationale regelgeving haar opleggen na te komen doch zij kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen. Verzoeker dient zijn rechten in Griekenland uit te putten. De Griekse autoriteiten zijn hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien de verzoekende partij meent dat dit niet het geval is, kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te bekomen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat de Europese Commissie, UNHCR en diverse NGO's de huidige Griekse asielpolitiek als een schending van de Conventie van Genève aanzien en

asielzoekers naar Griekenland sturen een schending is van indirect refoulement, naar een interim measure die door het EHRM is toegekend in een zogenoemde Dublin / Griekenland-zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08), naar een rapport van Thomas Hammarberg die het risico van 'refoulement' duidelijk aankaart, naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, en naar de zaak T.I c/ Verenigd Koninkrijk van 7 februari 2000, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet in concreto aantoonde dat het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève zal geschonden worden, en zodoende dat er enig risico op teruggrijving bestaat zonder behandeling van haar asielaanvraag, voor zover de verzoekende partij een asielaanvraag indient in Griekenland.

Waar de verzoekende partij tevens een schending aanvoert van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet in concreto aantoonde op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij een schending aan artikel 8 van het EVRM juncto artikel 3 van het EVRM, van artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: EG-verdrag) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het vierde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

*"(...)SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.:
RECHT OP EERBIEDIGING VAN PRIVE-, FAMILIE- EN GEZINSLEVEN JUNCTO ARTIKEL 3
E.V.R.M.: VERBOD OP FOLTERING; * SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN HET EG VERDRAG;
SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht*

3.4.1

De verzoekende partij is reeds in Griekenland geweest. Hij werd opgesloten en slecht behandeld. Hij kreeg geen kans om asiel aan te vragen. Daarna werd hij met een bevel om het grondgebied te verlaten op straat gezet. Hij heeft geprobeerd om asiel aan te vragen, maar dit was niet mogelijk.

Hij werd telkens opnieuw opgevangen door de smokkelaar (uiteraard tegen betaling) een andere mogelijkheid had hij niet.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen (zie o.a. het rapport van Pro Asyl) en de petitie met de oproep om repatriëring naar Griekenland te stoppen, die werd overhandigd aan het Duitse Parlement op 21 februari 2008.

Ook het UNHCR kaart de slechte opvangsituatie in Griekenland aan:

"IV. Reception Conditions

18. It is essential to enable asylum-seekers to sustain themselves during the asylum process, not only out of respect for their rights but also to ensure a fair and effective asylum procedure The Reception Condition Directive²⁴ requires Member States to ensure a standard of living adequate to meet the health needs of applicants and capable of ensuring their subsistence.

19. On 13 November 2007, Greece adopted a Presidential Decree transposing the provisions of the Reception Conditions Directive.²⁵ According to this Decree, the State should provide shelter to asylum seekers and a daily allowance sufficient to meet their basic needs. While the Decree provides in law for higher standards of reception than those previously available to asylum-seekers, its implementation continues to present serious flaws.

20 Accommodation for asylum-seekers remains a major source of concern in Greece, 27 including those who are returned under the Dublin Regulation. At the end of 2007, ten reception centers administered by the State and by non-governmental organizations (NGOs,) existed in Greece with an overall capacity of 770 places. With three facilities being exclusive offered to unaccompanied minors the overall reception capacity for families, single women or men remains extremely limited. This situation is compounded by the fact that daily allowances pending the issuance of a ministerial decision, are not being granted. Access to employment is available only if it is demonstrated that Greek citizens, EU nationals, recognized refugees or aliens of Greek origin have not demonstrated interest for the post offered. 28

21. Problematic reception conditions for unaccompanied minors, in particular access to health, education and welfare during the course of the asylum procedures, have also come to the attention of UNHCR. The Office welcomes the adoption by the Greek authorities of higher standards of protection than those contained in the Reception Conditions Directive with regard to the guardianship provisions, notably the extension of these provisions to unaccompanied minors who have not yet lodged an asylum claim. Serious concerns arise, however, from the fact that Prosecutors General, despite being designated by law as the temporary guardians of asylum-seeking minors, have rarely intervened in respect of issues linked to welfare or reception arrangements. This raises serious questions regarding the fulfillment of obligations to ensure that minors are represented by guardians under Article 19 of the Reception conditions Directive and raises questions about whether the best interest of the child is treated as a "primary consideration" as required by Article 3 of the convention on the Rights of the Child³⁰ and Article 18 (1) of the Reception Conditions Directive³¹

22. UNHCR remains concerned about the extremely limited reception facilities for asylum-seekers as this situation is seriously compromising the full implementation of the Presidential Decree on the Reception Conditions and urges the Government of Greece to promptly issue the awaited ministerial decision that should establish the criteria for the provision of a daily financial allowance. Furthermore, UNHCR calls upon the Government of Greece to ensure that the situation of children is given primary consideration and that the current reception conditions for unaccompanied minors are urgently reviewed'

De Norwegian Helsinki Committee, Greek Helsinki Committee stelt in hun rapport van 8 april 2008:

3. Reception conditions and social rights

In Greece, we met a family from Afghanistan who had a year and a half old baby. They had been transferred from Belgium to Greece on 19 February 2008 in accordance with the Dublin II Regulation. They have spent several days in a park in Athens. At night they were allowed to sleep in the hall of an Afghan. However, Greek council for Refugees had obtained temporary accommodation for them in a hotel, but the family told us that they had no money to buy food or medicines, and urgently entreated us to help them. Greek council of Refugees is the only Greek organization that besides giving legal assistance is also in charge of social aid to asylum seekers.

...

We met a large group of Afghan asylum seekers who were gathered in the bare premises of the Afghan association 'Noor cultural and Art Society' in Athens. They told us about their difficulties in surviving in Greece and how they are completely without legal rights. The only thing we have received is a Pink Car, which we cannot see is of any use, several of them said.

According to the coordinator in the Section for social work in Greek council for Refugees, Alexandros Anastasiou, the few reception centres that exist, are in a deplorable condition. They do not even meet minimum standards. According to him, access to medical care as well as to education is inadequate. Because of lack of financial means, the capacity of the staff is out of proportion with the need for care of those who live there."

Ook Human Rights Watch beschrijft de erbarmelijke opvangsituatie in Griekenland in haar recent rapport van november 2008

"p. 12 e.v. Lack of Accommodation, Social Assistance.

Asylum seekers of all nationalities who manage to obtain and maintain their red cards have little hope of receiving support from the government during the often protracted time their claims are pending. The homeless and destitute among them often lack housing accommodation and other basic forms of social assistance, in part, because Greece only has reception center spaces for 770 of the in most needy and vulnerable asylum seekers (UNHCR, "Position on the Return of Asylum-seekers to Greece," p. 7, para. 20.)

Although three of the 10 reception centers are reserved for unaccompanied children, Human Rights Watch met unaccompanied children, among others, who were living in the streets, parks, and in abandoned buildings because of a lack of accommodations and other social services. (See Human Rights Watch, *Left to Survive, Protection Breakdown for Unaccompanied children in Greece*, December 2008) A 15-year-old Nigerian boy registered with the police, but at the time Human Rights Watch interviewed him was living on the street with no assistance whatsoever: I still don't have a place for me to live. The lawyers gave me an appointment to have a place to live. Now I sleep out on the streets. I don't live anywhere. I have cold in my body. I don't feel safe. I walk around until after 1 or 2 am and then I find a park to sleep in. (Human Rights Watch, *Left to Survive, Protection Breakdown for Unaccompanied children in Greece*, December 2008) The Norwegian Organization for Asylum Seekers (NOAS), the Norwegian Helsinki committee, and Greek Helsinki Monitor reported jointly in April 2008 on accommodations and social conditions awaiting Dublin 11 returnees to Greece, finding the number of actual places available to such destitute asylum seekers to be "negligible" (NOAS, A Gamble, p. 32) and the conditions of the few accommodation centers 'deplorable.' (NOAS, A Gamble, p. 33). They observed, "The large majority of asylum seekers remain completely without social assistance with regard to accommodation and/or other forms of social assistance. Greece is in practice a country where asylum seekers and refugees are almost entirely left to their own devices." (NOAS, A Gamble, p. 33)"

p. 118 ev.

Lack of Reception, Housing, Social Services for Dublin Returnees

Some returnees have a less traumatic initial re-entry, but find that their condition deteriorates after living a few months in Greece. The contrast between housing and other social services that are provided to asylum seekers in other EU countries and the lack of support upon return to Greece is one of the most disorienting and alienating experiences, for returnees under the Dublin system. The lack of social support also has a striking impact on the ability of vulnerable asylum seekers to pursue their claims for protection in Greece (320 Human Rights Watch interview (name withheld, B-23), Athens, May 28, 2008)

Iraqi asylum seekers who managed to live for a time in other European states particularly Sweden, Finland, and Norway, praised their treatment as far more humane than what they experienced in Greece. A 34 year-old man from Kirkuk who said that he fled for his life because people were seeking revenge on him for having been a military policeman in the Ba'athist era, nearly died crossing by foot from Turkey to Greece. He is now partially blind and dependent on dialysis for his survival. He spoke highly of his treatment in Sweden, in contrast to his present circumstances in Athens, where he was homeless and destitute at the time Human Rights Watch talked with him: I asked for asylum in Stockholm. They took me to a hospital and from there I stayed for eight months in a house under comfortable conditions. Even the taxi driver bringing me from the hospital treated me politely, asking me if there was any place else I would like to go, and the police when it was snowing took me in their car and treated me nicely. They gave me a bankcard [He produces it. It says "Migrationsverket"] But they took my fingerprints and said I should be returned to Greece, I said that I did not want to return to Greece because I didn't think they would take care of my kidneys and eyes. But Sweden checked with Greece and Greece said they would take care of my health and all my rights. A Swedish official told me that if Greece does not accept you, we will take you and will let you bring your wife and son (who are still in Iraq). (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008.).

The man produced a copy of a letter to the Greek authorities from a Swedish doctor that said that the man had "end stage renal disease" and was dialysis dependent. The letter concluded by saying, "Thanks in advance for the dialysis and medical help that you surely are going to offer [name withheld]" (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008) Upon his return to Athens, the Greek authorities transferred him to a Hellenic Red Cross camp in Lavrios, but he became homeless within a few months:

After [one month in the Lavrios camp], they brought me to Athens and put me in a hotel for two months. They then said I couldn't stay there any longer. I am now homeless. I don't have a toilet. Nothing. I live on the street. I only have peripheral vision. I am blind straight ahead. I go every three days to get dialysis to clean out my blood. But I don't speak English or Greek. I don't understand anything. I don't understand the medicine, how many tablets I am supposed to take. (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008. Ibid.).

The authorities rejected his asylum claim in January 2008 and his case was under appeal at the time of our interview. He went to a social service agency for help. "The interpreter there told me I was unlucky," he said, "He bid me that I would die on the street. " (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16.), Athens, May 27, 2008.)

Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009:

"II Reception capacity for refugee applicants (including minors): The Commissioner notes with concern the existing insufficient reception capacity for asylum seekers, a fact that harshens even further their lives, especially those of children, be they accompanied or not.

17. As of May 2008 there were seven established and fully functioning reception centres for asylum seekers in Greece with a total capacity of 630 persons. They are located in various areas in Greece, two are in Athens (including one for 20 unaccompanied asylum seeking minors), one in Lavrio (Attica, the oldest and largest, with a capacity of 320 persons), one in Thessaloniki, one on Crete (for 25 unaccompanied asylum seeking minors), one in Makrinitisa, Pelion (for 30 unaccompanied asylum seeking minors) and one in Sperhiada (Fthiotida department, mainland Greece). All of them are managed by non-governmental organizations or a municipality and, financially supported by the state. In July 2008 a new reception centre for unaccompanied migrant minors was opened in Ayasos, on the island of Lesbos, funded by the Ministry of Health, with a reported capacity of 80 persons, its operation supported mainly by NGOs and volunteers.

18. Given the fact that yearly asylum applications between 2004 and 2007 ranged from 4 469 to 25 113, the above reception capacity is considered as far from satisfactory. The Commissioner regrets to note that such a serious deficiency in the asylum seekers reception capacity harshens even further the lives of thousands of asylum seekers and their families, children in particular, and raises serious issues with regard to the protection of inter alia, their right to social and medical assistance and their right to benefit from social welfare services, as provided for notably by the European Social Charter which has been ratified by Greece, as well as by the "Refugee Reception Directive » (2003/9/EC transposed by Presidential Decree 2420/28007)"

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofdte van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 EV.R.M., en van het zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en artikel 10 van het EG - Verdrag. 3.4.2. Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

"However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private—life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity" (zie Costello-Roberts v. the United Kingdom, judgment of 25 March 1993, Series A no, 247-C, pp. 60- 61, § 36).

"75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was "in accordance with the law ", motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and "necessary in a democratic society" (zie Nyanzi v. The United Kingdom, judgment of 8 July 2008)

'47 "Private life" is a broad term not susceptible to exhaustive definition, The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, Dudgeon v. the United Kingdom, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, . 41; B. v. France, judgment of 25

Mach 1992 series A no 232 C, pp 53-54 “§63; Burghartz Switzerland, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-I, p. 131, §36) Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, Burghartz, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47 and Friedl v. Austria, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B. p. 20. 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effected enjoyment of the right to respect for private life. “(zie Bensaïd v. The United Kingdom, judgment of 6 February 2001)

Het UNHCR bepaalt in haar “Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, januari 1992:

“190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normal in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant’s particular difficulties and needs.

Bovendien bevestigt het UNHCR de ontoereikendheid van de opvang van asielzoekers in Griekenland.

Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland af te wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families, dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen.

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen. (...)”

2.4.2 Vooreerst verwijst de Raad naar het reeds gestelde in het eerste, tweede en derde middel in verband met de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert in wezen aan dat de opvang van de kandidaat-vluchteling in Griekenland te wensen overlaat, is vooreerst niet betwist dat de richtlijn 2003/9/EG in de Griekse nationale wetgeving is omgezet, zodat de verzoekende partij in Griekenland steeds een aangepaste opvang kan opeisen en waar nodig via gerechtelijke weg kan afdwingen.

Er moet ook opgemerkt worden dat uit het feit dat de Griekse autoriteiten slechts een gelimiteerd aantal plaatsen hebben die specifiek voorbehouden zijn voor asielzoekers niet zonder meer kan afgeleid worden dat de verzoekende partij zal onderworpen worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het feit op zich dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote aantallen vreemdelingen, niet toelaat om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie zal gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing. Uit de voor de Raad beschikbare informatie kan trouwens afgeleid worden dat de Griekse autoriteiten inspanningen leveren om de opvang en de sociale en medische omkadering van kandidaat-vluchtelingen te verbeteren.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar algemene documenten en rapporten, met name het rapport van Pro Asyl, een petitie met de oproep om repatriëring naar Griekenland te

stoppen, die werd overhandigd aan het Duitse Parlement op 21 februari 2008, naar een citaat van het UNHCR i.v.m. de slechte opvangsituatie in Griekenland, naar een rapport van 8 april 2008 van de Norwegian Helsinki Committee Greek Helsinki Committee, een rapport van november 2008 van de Human Right Watch, en een rapport van 4 februari 2009 van Thomas Hammarberg, toont de verzoekende partij niet met concrete elementen aan dat zij slecht zal worden behandeld bij haar aankomst in Griekenland.

De verzoekende partij stelt bovendien dat zij geprobeerd heeft om asiel aan te vragen in Griekenland, maar dat dit niet mogelijk was. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij niet met concrete elementen aantoont dat zij effectief gepoogd heeft om asiel aan te vragen in Griekenland, en dat het zodoende niet mogelijk was.

De verzoekende partij toont zodoende niet aan dat de door haar toegelichte tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem toelaten, wat haar betreft, te besluiten tot een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat niet kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging van de overheid zou uitmaken in het privéleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij beschikt immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en de bestreden beslissing wijzigt haar verblijfstoestand niet. Artikel 8 van het EVRM kan ook niet beschouwd worden als een vrijgeleide die toelaat asiel- en immigratiereglementering naast zich neer te leggen. Uit het feit dat een kandidaat-vluchteling niet weet op welke wijze hij in een ander land zal onthaald worden, kan geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden.

Zelfs indien de bestreden beslissing al zou moeten beschouwd worden als een inmenging van de overheid in het privéleven van de verzoekende partij (quod non) dan nog moet vastgesteld worden dat deze 'inmenging' mogelijk is overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM. De tussenkomst van de overheid is immers zowel in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als in de bepalingen van de Verordening 343/2003 voorzien en is in een democratische samenleving noodzakelijk met het oog op de bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. De Verordening 343/2003 leidt er immers toe dat voor elke asielzoeker duidelijk één land aangeduid wordt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag. Op deze wijze wordt voorkomen dat een vreemdeling gelijktijdig of achtereenvolgens asielaanvragen indient die door verschillende landen dienen onderzocht te worden wat tot gevolg zou hebben dat de behandelingstermijn van een asielverzoek zou oplopen waardoor de asielzoekers langer in onzekerheid zouden gelaten worden en waardoor de beschikbare middelen per land ook zouden dienen aangewend te worden ten aanzien van een groter aantal personen, wat de kwaliteit van de opvang en begeleiding in de verschillende landen niet ten goed zou komen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij is tevens van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 10 van het EG-verdrag geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de minister niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Griekse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielverzoek.

Nu de bestreden beslissing mede gebaseerd is op de Verordening 343/2003 kan niet gesteld worden dat het bestuur niet *“de algemene of bijzondere maatregelen heeft genomen om de uit de handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren”*, zodat geen schending van artikel 10 van het EG-Verdrag wordt aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1 In een vijfde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het EVRM bij een repatriëring naar Sri Lanka.

Ter adstruering van het vijfde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.RM. BIJ EEN REPATRIËRING NAAR SRI LANKA.

Zoals hoger uiteengezet loopt de verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland het reëel gevaar om, zonder enig ernstig onderzoek van zijn asielaanvraag, te worden teruggestuurd naar Sri Lanka, waar thans nog steeds een ernstig intern conflict wordt uitgevochten tussen de regering en de dissidente groepering L.T.T.E., die strijdt voor de onafhankelijkheid van de noordelijke regionen van Sri Lanka.

Zoals reeds aangegeven, is de verzoekende partij een Sri Lankaans staatsburger en behoort hij aldaar tot de etnische minderheid van de Tamil-bevolkingsgroep. De verzoekende partij werd in 1998, op 13-jarige leeftijd, als kindsoldaat ingelijfd door de Libertarian Tigers of Tamil Edam (L.T.T.E.) - beter gekend onder de naam de Tamil-tijgers” - om gedwongen mee te strijden in hun strijd voor onafhankelijkheid. Op 18-jarige leeftijd slaagde de verzoekende partij erin deze groepering te ontvluchten en vluchtte hij naar de Sri Lankaanse hoofdstad Colombo.

In Colombo werd hij als jongeman van Tamil-origine meermaals opgepakt door de Sri Lankaanse politie op verdenking van betrokkenheid bij de L.T.T.E. In maart 2008 werd hij opnieuw op deze gronden aangehouden en gedurende 8 dagen in hechtenis genomen. Tijdens deze hechtenis werd hij herhaaldelijk het slachtoffer van folteringen afkomstig van Sri Lankaanse politieofficieren teneinde hem te doen bekennen dat hij banden had met de L.T.T.E.

De verzoekende partij werd vrijgelaten na het omkopen van de politiediensten en besloot uit gegronde vrees voor de Sri-Lankaanse ordediensten om naar India te vluchten. De Indiase ordediensten stuurden hem echter terug naar Sri-Lanka waar hij bij aankomst op het vliegveld van Negambo onmiddellijk opnieuw in detentie werd genomen. Deze keer diende hij zonder enige wettelijke basis 25 dagen in hechtenis te blijven waar hij dagelijks onderworpen werd aan folterpraktijken.

De verzoekende partij heeft verschillende ernstige littekens op zijn lichaam die wijzen op zijn activiteiten als kindsoldaat.

Bijgaand voegt de verzoekende partij een kopie van diens handgeschreven relaas, hetwelk naar het Engels werd vertaald (stuk 7)

Ter ondersteuning van het verhaal van de verzoekende partij, wordt verwezen naar het rapport van 28 februari 2008 van de VN - speciale rapporteur over foltering en overige wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, de heer Alfred Nowak, opgemaakt naar aanleiding van zijn bezoek aan Sri Lanka. In diens rapport stelt de speciale Rapporteur onomwonden:

“Over the course of his visits to the police stations and prisons, The Special Rapporteur received numerous consistent and credible allegations from detainees who reported that they were ill-treated by the police during inquiries in order to extract confessions, or to obtain information in relation to criminal offences. Similar allegations were received with respect to the army, particularly by suspected LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) members. The special Rapporteur was shocked at the brutality of some torture measures applied to persons suspected of being LTTE members, such as burnings with soldering irons and suspension by the thumbs. With regard to the situation in prisons, the Special Rapporteur, while appreciating the recent legal prohibition of corporal punishment in Sri Lanka, is

concerned about the high number of complaints of corporal punishment, corroborated by medical evidence in some prisons.”.

(rapport van 28 februari 2008 van de VN - speciale rapporteur over foltering en overige wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, p. 2).

En verder:

“During his visits to places of detention in various parts of the country, the special Rapporteur received only a comparatively low numbers of allegations of torture from detainees suspected of ordinary crimes. But, in the context of detention under Emergency Regulations and in particular with respect to LTTE suspects, the dear majority of all detainees interviewed by the Special Rapporteur complained about a broad variety of methods of torture, some extremely brutal. In many cases, these allegations were corroborated by forensic evidence. The considerable number of clearly established cases of torture by TID and other security forces, together with various efforts by TID to hide evidence and to obstruct the investigations of the Special Rapporteur, leads him to the conclusion that torture has become a routine practice in the context of counter-terrorism operations, both by the police and the armed forces.”.

(rapport van 28 februari 2008 van de VN - speciale rapporteur over foltering en overige wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, p. 20).

Daarnaast valt eveneens te verwijzen naar de volgende position paper: “UNHCR Position on the International Protection needs of Asylum-Seekers From Sri Lanka”, die hoewel hij dateert van 22 december 2006, nog steeds actueel is, gelet op de recente opflakking van het conflict tussen de Tamil-rebellen en het Sri Lankaanse leger. Dit rapport beschrijft op treffende wijze de situatie van Tamils die leven in Colombo (zoals in casu de verzoekende partij nadat hij gevlucht was van de LTTE), en ondersteunt het verhaal van concludant:

“Tamils in Colombo and its outskirt, where there are large Tamil communities, are at heightened risk of security checks, arbitrary personal and house to house searches, harassment, restrictions on freedom of movement and other forms of abuse since the imposition of new security regulations in April and December 2006.

(...)

Tamils in Colombo are especially vulnerable to abductions, disappearances and killings. Such actions are allegedly conducted by the paramilitary “white vans” suspected to be associated with the security forces.”

(UNHCR Position on the International Protection Needs of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 22 december 2006. p. 9)

en verder:

“§ 15 Individuals suspected of having LTTE affiliations are at risk of human rights abuses by the authorities or allegedly government sponsored paramilitary groups. 25 In the same manner, those who refuse to support the LTTE and those who are perceived as supporters or sympathizers of the Government, risk serious violations of human rights from the LTTE. The LTTE views itself as the sole political representative of the Tamil population²⁶ and no dissent is tolerated. Tamils who are perceived as opposing the LTTE, including those suspected of being government informants, those who are active in other political parties, and even those occupying low-grade government positions, are at risk of assassination.

§18 Young Tamil men and women continue to be at risk of forced recruitment by the LTTE and/or Karuna faction in the North and East of the country. While the LTTE reportedly relies on forced recruitment in areas under its control, the Karuna faction is reported to undertake forced recruitment in government-controlled areas. Although both the LTTE and the Karuna faction deny allegations of forced recruitment, there is considerable pressure on every family to contribute at least one fighter. Since the escalation of hostilities in the East, there has been an increase in open recruitment by the Karuna faction, including in displacement sites. Families of those forcibly recruited are often afraid to report these abductions for fear of reprisals. Many people have fled the North and East to escape competing pressures from both the LTTE and the Karuna faction and in fear of retaliation if they do not comply.

Retaliation could be of a severe nature, which may include torture and other forms of human rights abuses of sufficient severity as to amount to persecution.

§19 Children, in particular are at risk of violation of their human rights through military recruitment. Underage recruitment is reported to take place in both LTTE and government-controlled areas, the latter allegedly by the Karuna faction. It should be emphasized that underage recruitment itself is a serious violation of children's rights and amounts to persecution." (UNHCR Position on the International Protection Needs of Asylum-Seekers From Sri Lanka dd. 22 december 2006. <http://www.unhcr.org/cei/hin/texis/vtx;refworldjrwmmain?docid=459a1fcbfl>)

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens heeft reeds in een vergelijkbaar geval als dat van de verzoekende partij, beslist dat het terugsturen naar Sri Lanka van een jongeman van Tamil-origine, die vroeger reeds opgepakt en gefolterd werd door de Sri-Lankaanse politiediensten, een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen (Hof Mensenrechten, NA./Verenigd Koninkrijk d.d. 17 juli 2008).

Het EHRM besloot tot een schending van artikel 3 EVRM op grond van de volgende overwegingen:

"131. Moreover, the Court finds that the information before it points to the systematic torture and ill-treatment by the Sri Lankan authorities of Tamils who will be of interest to them in their efforts to combat the LTTE. (...)

133. On the basis of this evidence, the Court therefore finds that, in the context of Tamils being returned to Sri Lanka, the protection of Article 3 of the convention enters into play when an applicant can establish that there are serious reasons to believe that he or she would be of sufficient interest to the authorities in their efforts to combat the LTTE as to warrant his or her detention and interrogation (see Saadi v. Italy, cited above, 132). (...)

145. However, the court considers that the greatest possible caution should be taken when record made of that detention. (...)

Given that it is undisputed that the applicant was arrested six times between 1990 and 1997, that he was ill-treated in detention and that it appears a record was made of his detention on at least one occasion, the Court considers that there is a real risk that the applicants' record will be available to the authorities at the airport. Furthermore, it cannot be excluded that on any given date the security situation in Sri Lanka would be such as to require additional security at the airport and that, due to his risk profile, the applicant would be at even greater risk of detention and interrogation. (...)

147. The court has taken note of the current climate of general violence in Sri Lanka and has considered cumulatively the factors present in the applicant case. It also notes its finding at paragraphs 131-133 above that those considered by the authorities to be of interest in their efforts to combat the LTTE are systematically exposed to torture and ill-treatment. There is a real risk that the authorities at Colombo airport would be able to access the records relating to the applicant's detention and if they do so, when taken cumulatively with the other risk factors he has relied upon, it is likely the applicant would be detained and strip-searched. This in turn would lead to the discovery of his scars. On this basis, the Court finds that these are substantial grounds for finding that the applicant would be of interest to the Sri Lankan authorities in their efforts to combat the LTTE. In those circumstances, the Court finds that at the present time there would be a violation of Article 3 if the applicant were to be returned.

Wanneer de criteria die in bovenstaande zaak werden toegepast door het EHRM worden toegepast op de verzoekende partij, komt onomstotelijk vast te staan dat de verzoekende partij de interesse van Sri Lankaanse autoriteiten zal opwekken bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka:

Hij is een jongeman van Tamil-origine;

Hij werd reeds voor zijn vlucht naar Europa verschillende malen opgepakt door de Sri Lankaanse autoriteiten op verdenking van LTTE-lidmaatschap, waarbij minstens bij één gelegenheid een verslag werd bijgehouden van zijn aanhouding (bij zijn aanhouding wanneer hij terugkeerde van Indië);

Tijdens zijn verschillende aanhoudingen werd hij herhaaldelijk gefolterd, waar de verzoekende partij tot op vandaag de littekens van draagt, hetgeen door de Sri Lankaanse autoriteiten ook wordt gebruikt om sporen na te laten van eerdere arrestaties.

De verzoekende partij verwijst ook in een voetnoot naar de verschillende rechtspraak door de ons omringende landen

Dans l'arrêt « Salah Sheekh c/ Hollande », la Cour Européenne des droits de l'homme constate que l'alternative de fuite interne proposée doit remplir certaines conditions pratiques garantissant de fuite que la personne ne soit pas victime de mauvais traitements au sens de l'article 3 de la Convention "(...} Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individuals' claim that a return to his or her country of origin would expose him or her to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Chahal, cited above p 1859, § 98 and Hilal, cited above §§ 67-68). However the Court has previously held that the indirect removal of an alien to an intermediary country does not affect the responsibility of the expelling Contracting State to ensure that he or she is not, as a result of its decision to expel, exposed to treatment contrary to Article 3 of the Convention (see T.I. v. the United Kingdom dec.), no. 43844/98, ECHR 2000-III). It sees no reason to hold differently where the expulsion is, as in the present case, to take place not to an intermediary country but to a particular region of the country of origin. The Court considers that as a precondition for relying on an internal flight alternative certain guarantees have to be in place: the person to be expelled must be able to travel to the area concerned, gain admittance and settle there, failing which an issue under Article 3 may arise, the more so if in the absence of such guarantees there is a possibility of the expellee ending up in a part of the country of origin where he or she may be subjected to ill treatment."

De overvloed aan zowel nationale als internationale rapporten en alarmsignalen, alsook de erkenning door het EHRM van de herhaaldelijke schendingen van artikel 3 EVRM met betrekking tot de behandeling van vermeende leden van de LTTE, tonen aldus op onomstotelijke wijze aan dat de verzoekende partij, wanneer hij door Griekenland zal teruggewezen worden naar Sri Lanka, daar onvermijdelijk zal ten prooi vallen aan een mensonterende en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. (...)"

2.5.2 Vooreerst verwijst de Raad naar het reeds gestelde in het eerste, tweede, derde en vierde middel in verband met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij is van mening dat bij terugkeer naar Griekenland zij het reëel gevaar loopt om, zonder enig ernstig onderzoek van haar asielaanvraag, te worden teruggestuurd naar Sri Lanka. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar aan de hand van concrete gegevens dat zij geen asielaanvraag kan indienen in Griekenland. De Raad benadrukt nogmaals dat Griekenland de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht heeft omgezet, wat tevens wordt bevestigd door de verzoekende partij. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives*") en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "*Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill- treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.*"). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en is gebonden door dezelfde verdragen als België, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partij voor haar asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten (RvS 27 april 2007, nr. 170.662). Bovendien komt het slechts aan de Belgische autoriteiten toe de verplichtingen die de nationale en internationale regelgeving haar opleggen na te komen doch zij kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen. De Griekse autoriteiten zijn hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te

komen. Indien de verzoekende partij meent dat dit niet het geval is, kan hij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te bekomen. De verzoekende partij dient haar rechten in Griekenland uit te putten.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift haar 'asielrelaas' uiteen en verwijst naar verschillende rapporten en rechtspraak die melding maken van het conflict tussen de Tamil-rebellen en het Sri Lankaanse leger en dat bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka de verzoekende partij de interesse van de Sri Lankaanse autoriteiten zal opwekken en bijgevolg ten prooi zal vallen aan mensonterende en vernederende behandeling. In de mate dat de verzoekende partij van de Raad een onderzoek van haar 'asielrelaas' en zodoende een toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus vordert, dient erop te worden gewezen dat de Raad in voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om de verzoekende partij de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

In de mate dat het vijfde middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS